

**Malermester Louis Timmermann's erindringer
om at drive virksomhed i Vejen i 1950'erne og 60'erne**

For at forstå hvorfor jeg valgte at starte malerforretning netop i Vejen, skal der følgende forklaring til: fra den dag jeg blev udlært (1948) besluttede jeg, at jeg selv ville have en forretning engang. Og siden da spinkede og sparede vi, hvor vi kunne. Og når jeg siger VI - skal det tages bogstaveligt - for hvis ikke ens hustru var med på idéen, kunne det faktisk IKKE lade sig gøre ! - for lånemuligheder var faktisk en by i Rusland. Og i så fald skulle man have mindst to kautionister. Og da jeg ikke kendte nogle velhavere, måtte jeg droppe den tanke. Men først i 1950'erne havde vi sparet nogle tusinde kroner sammen. Og så var det store spørgsmål: hvor skulle det være ? Det var ret underordnet, hvor i landet det blev, blot ikke på djævleøen - også kaldet Sjælland !

Men så greb skæbnen ind på denne måde: min far havde arbejdet på Brønds barnevognsfabrik som maler - flittigt og trofast. Men da den gamle og meget afholdte fabrikant døde, overtog hans søn firmaet, og han antog en værkfører, som ret hurtigt fyrede alle de gamle medarbejdere - flere af dem få år før de kunne få pension. Hvad skulle man så leve af. Ja min far valgte at starte en malerforretning, skønt han ikke havde spor forstand på regnskab. Så det gik ikke særlig godt. Da han jo kendte mine planer, foreslog han, at han ville droppe forretningen, og at jeg i stedet startede op her i Vejen, hvor jeg jo kendte en del mennesker. Så kunne han eventuelt blive ansat hos mig, hvis der blev travlt i butikken - og det blev der efterhånden - så jeg var sikker på at have en solid og loyal medarbejder ! Det endte så med, at jeg anskaffede en stige, et tapetbord, pensler og materialer. Jeg havde en *large* leverandør i min farvehandler fra Kolding - ham havde jeg handlet en del med, da vi boede dér - og han tilbød rigtig gode betalingsbetingelser.

Så det var med store forventninger jeg satte en annonce i Vejen Avis den 1. juli 1954 - 19 dage efter at jeg var fyldt 25 år. Heldigvis gav denne annonce pote, for der er altid nogle, der skal prøve en ny håndværker. Men der blev fyret i kakkellovne eller kaminer dengang, og hvis man så vovede at tapetsere om vinteren, kunne man risikere, at der var is på ydervæggene og samtidig så varmt i nærheden af varmekilden, at det hele tørrede alt for hurtigt !

Fol.....

Vejen
Kjøbenhoved, den 23-5 1954

REGNING

for Vejen Kommune
Grunnetsgade 37 B. Andersen
A. Timmerman, Maler.

Willy Benf. burg, Brunsvikerstr. 44

	gibset og hvidtet 1 Loft	7 00
	opsat 7 Ruller Tapet á 2,25	15 75
	7 Ruller Tapet á 1,20	8 40
	Afgift 7 x 36	2 52
	1/2 Kilo Lim	3 25
	1 1/2 Daase "Dukamal"	9 75
		<u>46 67</u>

Regning - dateret den 23. maj 1954 - for arbejde -
- udført af Louis Timmermann's far Knud Valdemar Timmermann -
- for Vejen Kommune - hos B. Andersen i Grunnetsgade 37.
Navnet A. Timmermann - på regningen - er L.T.'s bedstefar Anders Timmermann -
- der var maler i Københoved syd for Kongeågrænsen (formular fra tysk trykkeri) !

Gibset og hvidtet 1 Loft	= 7,00
Opsat 7 Ruller Tapet á 2,25	= 15,75
7 Ruller tapet á 1,20	= 8,40
Afgift 7 x 36	= 2,52
1/2 Kilo Lim	= 3,25
1 1/2 Daase "Dukamal"	= 9,75
	= 46,67

Så var jeg nødt til at finde andre indtægtskilder, og det var ret så vanskeligt. Men så kom jeg i tanker om, at jeg efter krigen en overgang var medlem af Hjemmeværnet i Vejen. Og da man søgte folk til uddannelse i Vingsted og Nymindegab, meldte jeg mig dertil. Det drejede sig om ca. een måned - hvor man fik udbetalt tabt arbejdsfortjeneste. Så på den måde overlevede vi vintrene 1955 og 56 - godt nok med smalhans !

Derefter havde vi heldigvis så meget arbejde, at jeg fik råd til at deltage i kursus i regnskab på Brandbjerg Håndværkerhøjsskole. Og det var virkelig et godt kursus, hvor jeg lærte vigtige ting - bl.a. at der var noget der hed omkostninger - og at disse selvfølgelig skulle medregnes, når man skulle kalkulere og skrive regning - for man skulle jo gerne tjene lidt også. Dette kursus var også medvirkende til, at min regnskabsføring blev bedre, for de første år jeg var selvstændig bestod mit regnskab af to søm på værkstedet - eet til at hænge bilag for udgifter på og eet til at hænge bilag for indtægter på !

Denne primitive form førte selvsagt til, at jeg hvert år blev kaldt til *Torskegilde* på kommunekontoret. Det foregik på den måde, at man skulle stå skoleret for Ligningskommissionen med sit årsregnskab, og så blev man udspurgt om detaljer, som man ikke altid kunne svare på. Det var ikke særligt behageligt, selv om der jo ikke var tale om snyderi, men kun ukendskab. Men så en dag kom der en mand ind og spurgte, om jeg ikke skulle have en revisor til at føre mit regnskab. Jeg tænkte meget over det, for det kostede jo, men det endte med at jeg sagde ja, og det fortrød jeg ikke, for siden da har jeg aldrig været til *Torskegilde* !

Arbejdsomt gik det fremad - langsomt, men sikkert. Jeg havde fra starten besluttet, at jeg ikke ville bruge penge på reklamer, men udelukkende bruge mund-til-mund-metoden. Og det lykkedes, idet jeg ikke brugte een krone før til mit 25-års jubilæum i 1979. Men selv om der kom mere og mere arbejde ind, så var der alligevel *smalhans* de første mange år. Så man var nødt til at spare, hvor der kunne spares. F. eks. varede det længe, inden der blev råd til en bil. Så det var cyklen med en anhænger - som far havde lavet til mig - der måtte anvendes. I anhængerens kunne de fleste materialer anbringes, resten på bagagebæreren, to spande på styret og en stige på skulderen - så var "varevognen" klar til udrykning ! Og da man jo tog det arbejde, der bød sig, blev det tit til mange km. - idet vi havde fået mange kunder på landet. Bl. a. havde vi meget arbejde på en gård i Sønderskov. Det resulterede i, at jeg for første gang udskrev en regning på over 1.000 kr. !

En anekdote fra samme gård: da jeg var dernede for at aftale, hvor-når vi skulle starte, sagde konen, at vi ikke behøvede at tage mad med, for vi var velkomne til at spise middag sammen med dem. Det var da vældig pænt af dem ! Men jeg kiggede alligevel en gang, da jeg kom med min regning - for jeg selv fik en regning på så og så mange middage. Det havde vi aldrig prøvet før, selv om vi da var blevet budt på mad på mange af gårdene !

Først i 1959 blev det alvor med en bil. Det blev en brugt Opel Van, og den var ret billig, da en god ven, der var mekaniker hentede den i Tyskland. Det kunne man dengang og spare mange penge. Senere købte jeg en større Opel, og så kunne vi for første gang holde lidt ferie.

Det skete på den måde, at vi tre - min kone, søn og jeg - pakkede madkurven, og så kørte vi ud i vort skønne land lørdag morgen - enten til Fyn eller nordpå. Og så sov vi alle tre i bilen og kørte så hjem igen i løbet af søndagen. Det var jo ret billigt, idet det kun kostede benzinen - så det var overkommeligt. Først efter 10 års slid og sparsommelighed blev der råd til en "rigtig" ferie, idet min kone og jeg fløj med Præsten til Costa del Sol og boede på hans hotel dér. Selvfølgelig kun i otte dage for jeg skulle jo hjem at arbejde ! Ved hjælp af mund-til-mund-metoden kom der mere og mere arbejde ind, så jeg blev nødt til at antage svende, og senere fik jeg også en del lærlinge. Men alt det skal jeg ikke fortælle om nu, hvor jeg er blevet bedt om at fortælle om den vanskelig start i 1950- og 60'erne.